

Maviş

— erhantigli · 19 Aralık 2020

MAViş...

Kadın, telaşla dışarı fırlamıştı. Bir yandan ağaçların dallarına, tepelerine, evlerin balkonlarına bakıyor, bir yanda da, "Maviş, neredesin? Maviş! Cevap versene!" diye bağıyordu. "Nereye gittin mavişim, niye kaçtın benden? Besledim, büyüttüm, suyunu, yemini verdim, hiçbir şeyini eksik etmedim. Yapılır mı bu bana? Maviş, hadi üzme beni de çık ortaya!" diye söylendiğini ve üzüntüyle bağırp çağırmasını duyanlar kendi aralarında:

"Kadının hali çok perişan, ne oldu acaba; Çocuğunu mu kaybetti yoksa?"

"Çıldırılmış gibi sağa sola koşup duruyor. Bir haller olmuş zavallıya!"

"Muhakkak bir sorunu olmalı; yoksa böyle bağırp durmazdı."

Diye konuşuyorlardı. Komşularından biri yanına yaklaştı:

"Kedini mi kaybettin yoksa? Merak etme, gelir" dedi.

"Hayır. Keşke onu kaybetseydim!"

"Yoksa köpeğini mi alıp kaçtılar?"

"Mavişimi kaybettim ayol! Ne güzel, o bana, ben ona alışmıştım. Ne olacak şimdi?"

"Maviş mi, o da ne ayol?"

"Muhabbet kuşum. Ah ne şirindi. Daha küçücük bir yavruyken alıp gelmiş, besleyip büyütmişim. Konuşmasını da öğretmişim. Kafesinin kapısını açardım ama evden dışarı adımını atmazdı. Hemen omzuma konar, öterdi. Ellerimle beslerdim yavrumu. Sıcak bir nefes olurdu bana arkadaşlık ederdi. Ondaki yakınlığı insanlarda göremedim."

"Kuşun neden kaçtı öyleyse?"

"Valla bilemiyorum. Bu sabah, gene her zamanki gibi, kafesinin kapısını açivermişim. Evin içinde istediği kadar dolaşsın, ötsün, şarkı söylesin diye düşündüm. Pencere aralık kalmış, fark edememişim. Oradan uçup gitti dışarıya. Sabahtan beri arıyorum ama bir türlü bulamıyorum. Ne olur, çok rica ediyorum. Görürseniz haber verin."

"Merak etme. Haber veririz. Nereye gidecek? Yol bilmez, iz bilmez. Buralardadır."

"Ben de ona yanıyorum ya. Kurda kuşa yem olur, hele çoluk çocuk yakalarsa, değerini bilmezler, tüyünü yolar, kanadını koparırlar. Kediler, köpekler yalar yutar yavrumu."

Böyle dedikten sonra gene "Maviş! Neredesin yavrum. Hadi beni daha fazla üzme de çık ortaya. Sana cici mamalar aldım" diyerek sağa sola koşmaya başladı.

Gözü hep yukarılarda olduğu için, karşıdan gelen bir arabayı göremedi, neredeyse altında kalıyordu. Sürücü öfkeyle arabasından dışarı çıktı, kadının karşısına dikildi:

"Kör müsün be kadın! Fren yapmasam ezilip gidecektin. İnsan biraz önüne bakar. Dağ başında mı sanıyorsun kendini? Dikkat etsene!" diye bağırdı.

Kadın gözyaşları içinde:

“Ah ben ne yaptığımı biliyor muyum? Mavişim kaçtı, mavişimi kaybettim, mavişimi! Hiçbir şey umurumda değil artık. Yüreğim yanıyor yüreğim!” diye konuştu.

Sürücü kadını azarladığına pişman oldu:

“Kusura bakmayın. Anlayamadım” diye boynunu büktü. “İlerde bir çocuk var, kaybolduğunu söylüyorlar. Belki sizin çocuğunuzdur. Gidip bakın bir kere” dedi.

“Elinde bir muhabbet kuşu var mıydı?”

“Bilmem. Fark edemedim elinde ne olduğunu. Ne yapacaksınız muhabbet kuşunu, çocuğunuz onunla birlikte mi kayboldu yoksa?”

“Ben muhabbet kuşumu kaybettim de ondan soruyorum.”

Sürücü elini alnına vurdu:

“Hay Allah! Ben ne sandım, siz ne söylüyorsunuz? Bu kadar ağlayıp sızlanman küçücük bir kuş için miydi? Üzüldüğün şeye bak! Gider, bir yenisini satın alırsın be ablacığım. Bunun için canını tehlikeye atmaya değer mi yani?”

“Yenisi asla onun yerini tutamaz. Mavişim gibisi yoktur bu dünyada.”

Sürücü, “Allah akıl fikir versin sana! Kaybolan çocuklara, aç insanlara üzülmez de böyleleri, bir kuş için kıyameti koparırlar” diye söylenerek çekip gitti.

Kadın, kuşunu aramayı sürdürdü. Baktı, bir köşede kedinin biri bir şeyler yiyordu.

“Kuşumu mu yiyor acaba?” diye kediyeye bir taş attı.

Kedi taştan zor kurtuldu, yediği şeyi bırakıp korkuyla kaçtı. Kadın hemen oraya koştu:

“Oh çok şükür! Mavişim değil, fareymiş” diyerek mavişini aramaya koyuldu gene.

Maviş daracık bir yerden geniş bir mekana geçince önce bocaladı ama sonra özgürlüğün verdiği sevinçle şakıdı, bir ağaca kondu. Ağaçtaki kuşlar aralarında bir yabancı istemediler, onu gagaladılar. O da gitti, bir duvara kondu. Çocuklar kendisini taşladılar. Korkuyla bir balkona sıçradı. Orada da hain bir kedi üstüne atıldı. Neredeyse gürültüye gidiyordu, son anda kurtuldu. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilemedi.

Özgürlük iyiydi ama çok tehlikeliydi. Ona ulaşmak için çalışmak, emek harcamak gerekiyordu. Zamanında ekmek elden, su gölden yaşadığı ve zorluklarla savaşmayı öğrenemediği için şaşkındı. Karnı acıktı ama yiyecek bir şey bulamadı. Sahibi her şeyi ayağına getiriverirdi. Burada öyle birisi yoktu. Herkes kendini düşünüyordu. Su içmek için bir su birikintisine uçtu. Hemen bir köpek havlayarak yanına koştu. Ne iri şeydi o öyle! Canavara benziyordu. Atik davranmasa bu canavarın ağzında kaybolup gidiverecekti. Küçük, sevimli çocuklar bile canavar kesilmişlerdi. Nereye gitse kovalıyorlar, üstüne taş yağdırıyorlardı. Tutup yakalamak için üstüne doğru koşuyorlar, onu rahatsız ediyorlardı.

Serseri mayın gibi oraya buraya gitmekten, uçmaktan yorulmuştu. Bir arkadaşı, dostu olsa bu kadar yabancılık çekmez, dış dünyayı garipsemezdi ama yoktu işte. Hiçbir canlı onu aralarına kabul etmek istemiyordu. Hazırcılığa alıştığı için de açlığını gideremiyordu.

Akşam olmuş, hava kararmıştı. Mavişin korkusu daha da arttı. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilemeden uçtu da uçtu. İyice yorulmuştu, dinlenmesi gerekiyordu. Son bir gayretle, kaçtığı eve gitti. Ev sahibi, belki döner gelir diye pencereyi, kafesinin kapısını açık bırakmıştı. Pencereden içeri süzüldü,

kafesinin içine girdi, oradaki yemleri gagalamaya başladı. Suyunu da içince keyfi yerine geldi, ötmeye başladı...

Mavişini aramaktan iyice yorulup yatan kadın, bir ses duyar gibi oldu. Yatak odasının bulunduğu st katın merdivenlerinden apar topar aşağıya indi. İçinden, "İnşallah yanılmamışımdır. Mavişim gelmiş olsa keşke" diyerek ve dualar okuyarak kafesin yanına geldi, kuşunu görünce bir sevinç çığlığı attı, gözünden yaşlar boşandı.

"Gelmiş, mavişim gelmiş! Nerelere bırakıp gittin bakayım yaramaz!" diye bağırdı.

Maviş mutlulukla tt.